

tilståelse, som tiltalte senere har afgivet, eller andre beviser, der senere er kommet for dagen, må antages, at tiltalte har begået forbyrdselen. Udvalget anfører herom, at det er vanskeligt at begrunde, at der skal være en snævrere adgang til genoptagelse, når sådanne forhold foreligger i forhold til en udenlandsk frifindende dom, end når der er tale om nationale straffedomme.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 316.

3.7.6. Udvalget foreslår herudover, at der fremover også undtages fra ne bis in idem-virkningen i de tilfælde, hvor en anerkendelse af den udenlandske straffedom vil være åbenbart uforenelig med danske retsprincipper. En sådan bestemmelse om »ordre public« vil bl.a. sikre, at en udenlandsk straffedom ikke tillægges ne bis in idem-virkning, hvis f.eks. den udenlandske straffesag alene er gennemført på skrømt (f.eks. med det formål at afskære andre stater fra at foretage retsforfølgning), eller hvis sagen i udlandet er behandlet på en måde, der er grundlæggende i strid med det danske retssystem.

Udvalget forudsætter, at en sådan bestemmelse som udgangspunkt ikke kan bringes i anvendelse alene med den begrundelse, at den pågældende straffedom er afsagt under anvendelse af andre straffeprocessuelle principper, end hvad der kendes fra dansk ret (f.eks. edsaflæggelse).

Udvalget anfører imidlertid, at det ikke kan afvises, at der kan forekomme særlige situationer, hvor det kan være stødende, hvis en dansk straffesag under ingen omstændigheder kan komme på tale i en situation, hvor der i gerningslandet er sket frifindelse af tekniske grunde – f.eks. fordi det afgørende bevis for den tiltaltes skyld er indhentet ved et efterforskningsmiddel, der ikke er tilladt i gerningslandet, og derfor efter gerningslandets straffeprocessuelle principper ikke må tillægges betydning. Anvendelse af bestemmelsen i sådanne situationer må imidlertid efter udvalgets opfattelse have undtagelsens karakter.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 316-317.

3.7.7. Udvalget har endelig overvejet, om andre afgørelser end udenlandske straffedomme bør tillægges ne bis in idem-virkning, f.eks. administrative beslutninger om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller regeringsbeslutninger om ikke at indlede retsforfølgning, beslutninger om amnesti uden dom mv. Udvalget anfører, at der i givet fald ville være tale om en ganske betydelig udvidelse af ne bis in idem-bestemmelserne, og en sådan retstilstand ville være meget

vidtgående. Udvalget finder på den baggrund ikke grundlag for at stille forslag herom.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 317-318.

3.7.8. Udvalget finder det naturligt, at der i de tilfælde, hvor retsforfølgning finder sted i Danmark for en lovovertrædelse, som allerede er pådømt i udlandet, skal ske nedsættelse af den danske sanktion, i det omfang den udenlandske sanktion er fuldbyrdet, jf. herved straffelovens § 10 b, og udvalget foreslår ingen ændringer af bestemmelsen herom.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 318.

3.7.9. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag om rækkevidden af udenlandske straffedommes ne bis in idem-virkning, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

For så vidt angår forslaget om, at der bør kunne ske retsforfølgning her i landet i de tilfælde, hvor den tiltalte allerede er frifundet ved en udenlandsk straffedom, men hvor der efterfølgende fremkommer nye beviser, som kunne have dannet grundlag for sagens genoptagelse (med Den Særlige Klagerets tilladelse), hvis den frifindende dom havde været afsagt af en dansk domstol (jf. retsplejelovens § 976, stk. 1, nr. 1), finder Justitsministeriet det rigtigst, at en sådan ny retsforfølgning kun bør kunne finde sted med tilladelse fra Den Særlige Klageret.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at der indsættes en ny bestemmelse i retsplejeloven (som § 985 a), hvorefter Den Særlige Klageret efter rigsadvokatens begæring kan tillade, at retsforfølgning i en sag, som er pådømt ved en domstol uden for den danske stat, og hvor tiltalte er frifundet, finder sted her i landet, når betingelserne i § 976, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Det foreslås, at retsplejelovens regler om formkrav og om behandling af begæringer om genoptagelse skal finde tilsvarende anvendelse ved behandling af rigsadvokatens begæring om retsforfølgning her i landet. Det foreslås, at hvis Den Særlige Klageret tillader, at retsforfølgning kan finde sted, skal denne foregå ved byretten efter de almindelige regler om hovedforhandling i 1. instans, jf. retsplejelovens kapitel 77 og 78.

Afdgangen efter straffelovens § 10 a til at foretage retsforfølgning ved en dansk domstol bør som hidtil alene benyttes til at idømme en »residual-straf«, så den pågældende samlet set idømmes den straf, der efter danske udmålingsprincipper måtte anses for passende under hensyn til den enkelte sags konkrete omstændigheder. Justitsministeriet er således enig i udvalgets forslag om at videreføre straffelovens § 10 b